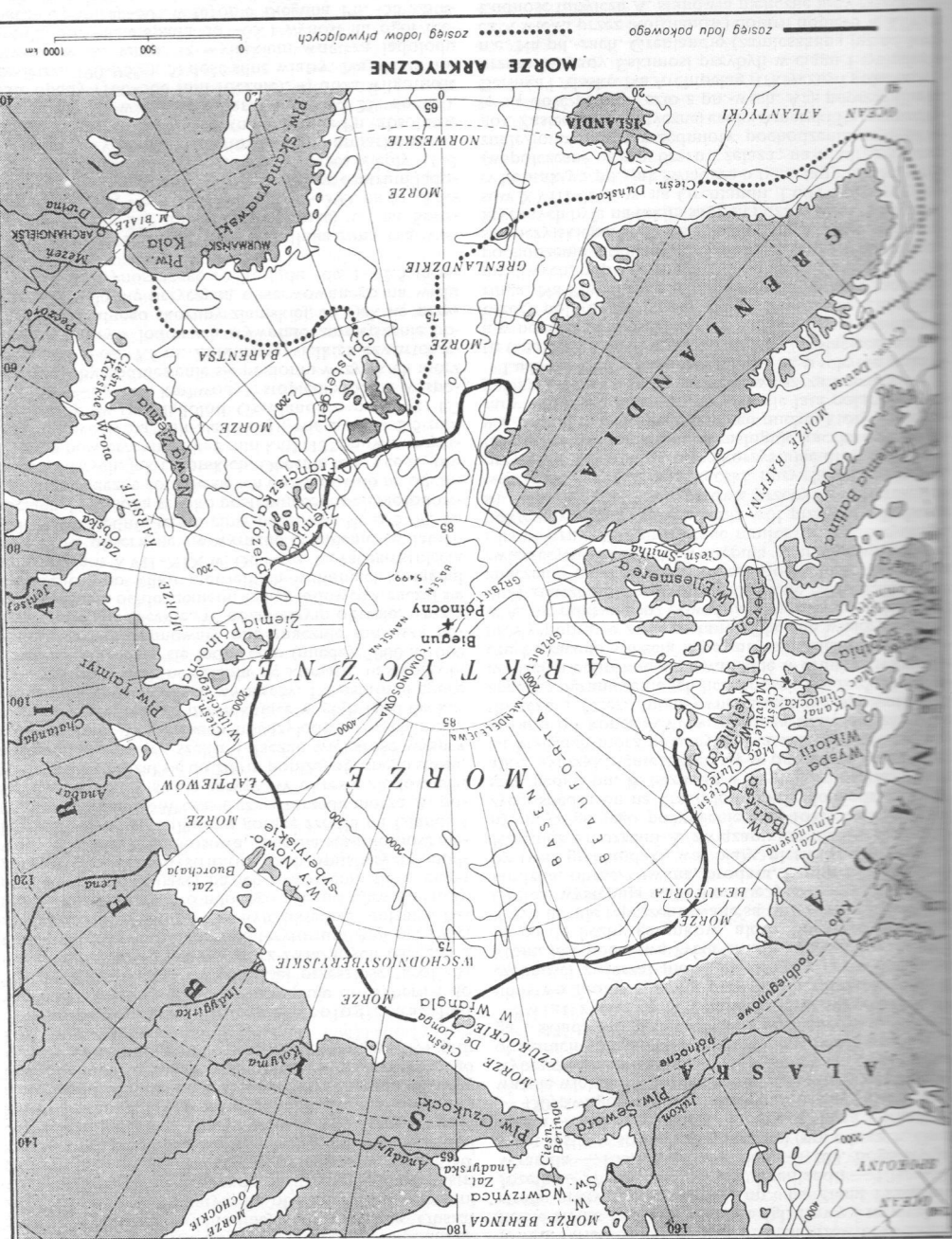

3) pn. skrajne kontynentów Ameryki Pn., Azji i pn.-wsch. Europy, przylegające do M. Arktycznego. Istnieją 3 metody wyznaczania granicy Arktyki: klimatyczna, astromiczna, botaniczna. Za pd. granicę klimatyczną A. — wprost — wzięto izotermę lipca $+10^{\circ}$ i $+5^{\circ}$ — strefa subarktyczna, w obrębie izoterm $+5^{\circ}$ — właściwa strefa arktyczna) lub — jeszcze mniej ściśle — izoterm średniej rocznej temp. 0° (zbyt duże odchylenie na pd.). Dokładniej wyznacza granicę klimatyczną A. formuła Nordenskjölda, wg której przebiega ona wzdluz linii

Arktyka [gr. *arktos* „północ”, obszar polarny pn., północny i mezoilic].

Wskazuje na znacznie rozleglejsze terytoria w okresie zlodowacenia, w Dżungarii i w Himalajach. T.a. występowanie w formie reliktowej — w najmniej dostępnych częściach Afryki, w Himalajach. T.a. występowanie w formie reliktowej, mniej licznie — przypuszczalnie w Himalajach.

ARKTYKA